

en naar de kunstschaten en oudheden, welke hij, hoe langer zoo rijker in aantal, om zich heen verzameld had. Somtijds kwam zij alleen, doch dikwijls ook bracht zij hare hooge gasten mede; waar eene Koningin voorgaat, volgen de grooten der aarde en Bisschops onaanzienlijke bureu, lieden uit den geringen stand, zagen de Koningin en haar gevolg met verbaasde oogen het smalle vorder overgaan, dat toegang gaf tot zijn huis.

Betugde Bisschop, en later vooral zijne vrouw, haar hun leedwezen, dat zij een lastigen weg had te gaan, eer zij zijnen tuin had bereikt, die aan éene zijde naast zijn huis lag, dat aan den anderen kant in het water stond, dan zeide de Koningin:

„Waar gij kunt uit- en ingaan, kan ik het ook; gij moogt niet verhuizen, zoolang ik leef.”

Koningin Sophie was iemand die hare majesteit niet met beide handen behoefde vast te houden; zij liep niet het minste gevaar haar te verliezen.

In het jaar 1862 zagen de leden der Kunstbeschouwingen, die elkander grootendeels van aangezicht kenden, aan eene van de lange tafels eene verschijning die de meesten hunner vreemd was. Het was *Kate Swift*, eene Engelsche jonge dame, die in haar vaderland, evenals andere leden harer familie, de schilderkunst beoefend had en die met hare grootmoeder en hare zuster naar Holland was gekomen, om Hollandsche kunst te zien en van Hollandsche kunstenaars te leeren. De toestemming tot die reis was aan Kate en hare zuster gegeven met de uitdrukkelijke bepaling, dat zij geen kennis-making met schilders zouden zoeken.

Zoo had hare moeder het beslist; Kate mocht geen lessen nemen, noch van gehuwde, noch van ongehuwde, noch van bejaarde, noch van jonge schilders. Het zou *shocking* geweest zijn, *indeed!*

Toen *Miss Swift* zelve nochtans op de eerste Driejaarlijksche Tentoonstelling welke zij in den Haag bezocht, eene kleine schilderij van Bisschop zag, verklaarde zij terstond, het angstvallige verbod harer moeder vergetende:

„De maker van dat stuk moet mijn leermeester worden.”

Gehuwd of ongehuwd, oud of jong, het was haar onverschillig.

Hare intuïtie scheen sterk te spreken in het geval; want toen zij eenige dagen later, in het Mauritshuis, waar zij copieerde, Alma Tadema, Bisschop en Stortenbeker, wie zij geen van drieën ooit had gezien, zag binnenkomen, zeide zij terstond:

„De middelste van die drie moet de maker zijn van die kleine schilderij op de tentoonstelling.”

De Engelsche dames en de drie schilders werden aan elkander voorgesteld; men maakte kennis met elkaar, en weldra zeide Kate Swift aan Bisschop wat zij van hem wenschte.

Bisschop had zich voorgenomen, *geen* lessen te geven; hij oordeelde dat het hem in de beoefening zijner kunst zou schaden — en hij weigerde.

Groote teleurstelling! Doch „*Il est avec le Ciel des accommodements*” en zoo